

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De humilitate quæ est opposita superbia: Et quæ apparet in his S.
Mariæ verbis: Magnificat anima mea Dominum. Quantò se humilis
minorem facit, tantò magis magnificat Deum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

facere; Et illo se miser fructu privat, atque invidiae poenas accersit gravissimas. Sic qui sibi invidet, ut ait Sapiens, Nihil est illo nequius, & hac re deditio est malitia illius. Hic in se ipsum inquire diligenter, & ad emendationem,

illud etiam atque etiam S. Augustini revolve: Tolle invidiam, & tuum est quod habeo; Li- vor separat, Charitas jungit, ipsam habeto & cuncta habebis. In Ioann.

FERIA QUARTA

DE HUMILITATE QUÆ EST OPPOSITA SUPERBIÆ.

*Et ait Maria: Magnificat anima mea Dominum.
Et exultavit Spiritus meus in Deo salutari
meo. Luc. i.*

VERITAS PRACTICA.

Quantò se Humilis minorem facit, tanto magis magnificat Deum.

RATIO EST, Quia tanto magis magnificatur Dominus, quanto ejus divina perfectione manifestantur.

Sed quantò se Humilis minorem facit, tanto magis divina perfectione manifestantur.

Ergo & tanto magis sic magnificat Dominum. Quod certe est motivum potentissimum ad frequens humilitatis exercitium.

I. PUNCTUM.

ET factum est ut audivit Salutationem Mariae Elisabeth, exultavit infans in utero ejus, & repleta est Spiritu Sancto Elisabeth, & exclamavit voce magna, & dixit: Benedicta tu inter mulieres, & benedictus fructus ventris tui. Et unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me? Ecce enim ut facta est vox salutationis tuae in auribus meis, exultavit in gaudio infans in utero meo, & beata qua credidisti, quoniam perficientur ea qua dicta sunt tibi à Domino. Et ait Maria: Magnificat anima mea Dominum, &c.

Perpendi singula, vel quaedam ex eis pro affectu possent; Tum verò illud præcipue, quòd cum Beatissima Virgo sic se audiret laudari, tanto magis se deprimat; & quanto etiam se minorem facit, tanto magis magnificat Dominum. O verum humilitatis exemplar! Emulare; & ad Veritatis propositæ declarationem, hoc primum agnosce. Quòd tanto magis magnificatur Dominus, quanto ejus divina perfectione manifestantur. Nam sicut aliter non potest à nobis magnificari, quam manifestando ejus perfectiones, quid enim ei confite possimus, quod non habet? sic cum illæ innotescunt quæ antè latebant, dicitur glorificari & magnificari, quia inde scilicet Ejus Gloria & magnitudo cognoscitur, propter quam ab hominibus laudatur & benedicitur.

Sic Moyses transito mari rubro, Cantemus, inquit, Domino, gloriosè enim magnificatus est, equum & ascensorem dejecit in mare. Iste Deus meus & glorificabo eum. Dextera tua Domine magnificata est in fortitudine. Id est, Fortitudo & Potentia tua nunc maximè manifestata sunt. Sic David exardebat ad has divinas perfectiones manifestandas, cum omnes invitaret, Magnificate Dominum mecum, & exaltemus nomen ejus in idipsum. Sic Apollolus, Pf. 33.

Phil. 1. stulus, prædicando Christum; In nullo, inquit, confundar, sed in omni fiducia, sicut semper, Et nunc, magnificabitur Christus in corpore meo, sive per vitam, sive per mortem. Sic denique sanctissima Virgo parens magnificat Dominum, in suo illo cantico, cum ejus potentiam, misericordiam, fidelitatem, & alias decantat perfectiones, quas tu ipse usque ad versum quintum, revolvendo venerare, & adora.

II. PUNCTUM.

SED quanto se humilis minorem facit, tanto magis divina perfectiones manifestantur.

Nam ut omittam dicere quod est commune in hac materia, humilem corde, quidquid habet, & quidquid est, in unum Deum referre, unde tandem divina magnitudo & Bonitas agnoscantur, ut sentiebat Apostolus dicens, Non ego, sed gratia Dei mecum: Tres alij præterea occurrunt modi, quibus propositio directè declaratur. Primus est, quod cum in agnitione & bonitatis divinæ sit, magnum & sanctum facere hominem, qui nihil ex se est nisi peccator: profectò quo magis homo se nihil facit, & quo magis se peccatorem atque ex se longè à sanctitate remotum cognoscet, eo magis illam Dei bonitatem extollet. Sic profectò eo major Dei potentia dignoscitur, quando minus potentem assumit ad aliquid ingens opus efficiendum. Unde idem Apostolus, postquam dixit: Qui prius blasphemus fui, & persecutor, & consumeliosus, addit, sed ideo misericordiam consecutus sum, ut in me primo ostenderet Iesus Christus omnem patientiam.

1. Tim. 1.

Secundò, cum ita naturale sit homini seipsum amare, & amore sui excellentiam & humanas laudes appetere, quando humilis contra hanc naturalem inclinationem se deprimat, & se infra omnes potius abijcit, quam vel uni se præferat; certè vim gratiæ & virtutem Christi plurimum manifestat, à quo habet ut sic se humiliet, & sic se ipso major fiat, cum se minorem facit. Et hoc non ex vobis, inquit Apostolus, Dei enim donum est, non ex operibus, ut ne quis gloriatur.

Phil. 2.

Denique, cum ob Dei cultum & venerationem, homo se humiliet & deprimat, non potest sic non magnopere manifestari quantum sit Deus, ad quem colendum homo alioquin superbus, & arrogans sese dimittat, & se potius patiatum contemni quam laudari, si ex sui contemptu videat majorem Dei gloriam. Sic Rex humilis David: Ante Dominum qui elegit me, & Iudam, & vilior sum, plus quam factus sum, & ero humilis in oculis meis. Sic Ioré dices. Sed faciendo dicendum est sicut ille dicendo faciebat. Si hæc scitis, beati eritis, si feceritis ea. Ioann. 16.

III. PUNCTUM.

HINC ergo patet non modò veritas, Quod quanto humilis se minorem fecerit, tanto magis magnificabit Dominum, unde aptissime Sapiens: Quoniam magna potentia Dei solius, & ab humilibus honoratur. Sed & veritatis in praxim advocandæ, motivum efficax inde elicitur. Quid enim magnificentius, quam posse magnificare Deum? Quid indignius quam id nolle cum possis, & idcirco nolle, ut te ipsū potius magnifices quam Deum? Tu quis es? quæ teipsū facis? audesnetibi aliquid arrogare ad cõmendationem & magnificentiam tuam? Quando tuum esset aliquid, nonne libenter Deo consecratum velles ad ejus gloriam? quanto magis quod Dei est. Deo debes relinquere? Tua est Domine magnificentia, & potestas, & gloria, dicunt Scripturæ. Tu verò vis ex illis esse qui dixerunt, Linguam nostram magnificabimus, labia nostra à nobis sunt, quis noster Dominus est? Iudicare Domine, iudicare pupillo & humili, ut non apponat ultra magnificare se homo super terram. Id est, profer Domine iudicium quod facis contra superbos in favorem humilium, quo auditio superbi se fortè continebunt. Nonne times hoc iudicium? oculus serius proferetur: Ecco ego ad te superbe, dicit Dominus, quia venit dies tuus, tempus vocationis tuæ. Et cades superbus, & corruet, & non erit qui suscitet eum.

2. Reg. 6.

Ioann. 16.

Eccl. 3.

1. Par. ult.

Ps. 11.

Psal. 9.

Is. 50.

Satius est præoccupare faciem ejus.

FE-